

сѣчетаніе, или зла честь, слънцето са затуляше отъ обла-
цы и една широка черна тьсма покрываше полувината на
търкалото му. Бѣше почти цѣло слънчево затуляне по
пладня, и приличаше на нощъ. Павлина като са укры отъ
кърмилницата си и си забули лицето управи са къмъ па-
лата на инквизиціята. Многочисленни сбирове пазахъ вхо-
доветъ. Когато Павлина стигна до вратата, запрети хъ и да
влѣзе, и единъ сбиръ като я приближи, попыта я, що ище.

«Искамъ да видѣхъ преосвещеннаго Арбуеза» отгово-
ри тя растреперана; защото никои невлѣзваше въ палата
на единъ инквизиторъ безъ да трепери.

— «Коя си?» попыта я сбирътъ.

— «Благородна дѣвица» отговори Павлина гордо.

— «Почакай» рече сбирътъ и са махна, и подиръ нѣ-
колко минути като са върна рече на дѣвицата усмихнато.

— «Елате подиръ ми, госпожице; Негово Преосвещен-
ство има снихожденіето да ви приеме.» Тъй Павлина ка-
то послѣдова сбира, преминна великолѣпны салони, дълги
коридоры които бѣхъ постланы съ мраморъ, а таванитѣ
имъ покриты съ арабески. Источна раскошь владѣше въ
този палатъ. Найподиръ въ найотдалеченя край на туй
зданіе са отвори хъ едни врата и Павлина престѣпи прага
имъ; вратата са затвори хъ и сбирътъ исчезна. Павлина
са намѣри предъ инквизитора, който сѣдѣше на широко ка-
напе. Петръ Арбуезъ бѣше тогасъ въ цѣфта на младини-
тѣ си; лицето му са огличаваше по красотата си, ако и
да изразяваше голѣма жестокость. Профилтъ на лицето му
искашаше благородность, и високата му снага бѣше пра-
ва и величественна. Павлина са оплаши като останна сама
съ тогози челоуѣка.

— Приближи са, дѣвице; рече инквизиторътъ очарованъ
отъ прекрасната снага на Павлина, на която чертытъ еще
не бѣ съгледалъ.